

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. J. M.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2006, č. j. 57 Ca 92/2005 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2006, č. j. 57 Ca 92/2005 - 86, byla zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „stěžovatel“) ze dne 14. 10. 2005, č. j. 10043/05-150 Kr a č. j. 10045/05-150 Kr, kterými byla zamítnuta odvolání Ing. J. M. (dále jen „účastník“) proti rozhodnutím Finančního úřadu v Chodově (dále jen „finanční úřad“) ze dne 4. 4. 2005, č. j. 14209/05/156970/1654 a č. j. 14456/05/156970/1654, kterými bylo osvědčeno prominutí podmínek pro prominutí účastníkových daňových nedoplatků. Krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že předtím než přistoupil k posouzení opodstatněnosti žaloby, musel zjistit, zda byly splněny všechny podmínky řízení, když stěžovatel namítal ve vyjádření k žalobě neexistenci jedné z povinných podmínek řízení, a to, že předmětná rozhodnutí nejsou rozhodnutími ve smyslu s. ř. s. a že se jedná o rozhodnutí, kterými se upravuje vedení řízení. Podle názoru krajského soudu představuje rozhodnutí, kterým se osvědčuje prominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku, zcela nepochybně zásah do majetkové sféry daňového subjektu, protože jej „ochuzuje“ o částku, kterou je povinen

zaplatit. Vyplývá to i z odůvodnění rozhodnutí finančního úřadu, v němž je mimo jiné uvedeno, že pro zaplacení daňového nedoplatku se stanovuje lhůta 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Z výše uvedeného je patrné, že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejedná se navíc o rozhodnutí o vedení správního (daňového) řízení, protože tato rozhodnutí se přímo dotýkají povinnosti daňového subjektu zaplatit daňový nedoplatek ve stanovené lhůtě. Kompetenční výlukou tedy krajský soud nezjistil, a proto se zabýval věcným přezkumem napadených rozhodnutí. Jako důvodnou shledal námitku účastníka, že ve stejné věci nebylo rozhodováno stejně, když finanční úřad se v roce 2005 nezabýval svými rozhodnutími z roku 2003 a stěžovatel přes argumenty účastníka tvrdil, že se jeho finanční situace v roce 2005 zlepšila. Krajský soud po přezkoumání žaloby dospěl k závěru, že stěžovatel nehodnotil, zda tato nepříznivá finanční situace z roku 2003 u účastníka trvá, a z jeho dílčích výdajů vadně dovodil její zlepšení, čímž porušil zákon o správě daní a poplatků (§ 65 odst. 2).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., v níž namítal, že nebyly splněny všechny podmínky řízení před soudem, neboť na daný případ dopadá kompetenční výluka. Podle stěžovatele se předmětným rozhodnutím nezakládají, nemění ani závazně neurčují práva a povinnosti účastníka, a nejde tedy o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Povinnost účastníka zaplatit daňové penále již byla stanovena platebním výměrem na daňové penále dříve, než byla účastníkovi v souladu s citovaným ustanovením prominuta, a následně rozhodnutími osvědčeno pominutí těchto podmínek pro prominutí. Jejich přezkoumání správním soudem je vyloučeno podle ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., neboť se jedná o úkon správního orgánu, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem. V daném případě proto nebyly splněny podmínky řízení, neboť zde není správní rozhodnutí, které by bylo možno soudně přezkoumat. V této souvislosti stěžovatel odkázal na nepřipustnost žaloby směřující proti úkonu správního orgánu vyloučeného ze soudního přezkoumání podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. Při použití institutu prominutí daňového nedoplatku je nastolen stav, kdy je mírněn dopad povinnosti zaplatit v dané lhůtě daňový nedoplatek na daňové subjekty, a v této době nemůže dojít k nucenému výkonu rozhodnutí. Rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku neřeší ani neukládá hmotně právní povinnost placení daně, ale pouze se jím po přezkoumání finanční situace daňového subjektu formálním správním aktem stanoví, že již pominuly podmínky, za kterých byl nedoplatek prominut, a určí se lhůta, v níž má povinný splnit povinnost již dříve stanovenou a existující. Tímto určením dochází výhradně k úpravě vedení řízení, a předmětné rozhodnutí proto není rozhodnutím o subjektivních právech chráněných právem veřejným, jež by podléhalo soudnímu přezkumu. Stěžovatel dále uvedl, že povinnosti uvedené v rozhodnutích týkajících se prominutí daňového nedoplatku nepochybně zasahují majetkovou sféru daňového subjektu, aniž by však současně došlo k většímu zásahu do jeho práv a povinností. Prominutí daňového nedoplatku je v dispozici správní úvahy správce daně. Pokud správce daně dospěje k závěru, že podmínky pro prominutí pominuly, osvědčí prominutí těchto podmínek. Tím stále ještě nedochází k zásahu do subjektivních práv daňového subjektu, neboť ta byla již dříve stanovena hmotněprávním rozhodnutím. O případném zásahu do těchto práv by se dalo uvažovat až v okamžiku, kdy by byl zahájen výkon rozhodnutí. Proti exekučnímu příkazu vydanému podle ust. § 73 odst. 6 zákona

o správě daní a poplatků je připuštěno podání řádného opravného prostředku a následně má daňový subjekt možnost napadnout rozhodnutí o řádném opravném prostředku žalobou u soudu. Účastník má tedy možnost a právo se proti exekuci bránit za použití de facto stejné argumentace, kterou použil v odvolání směřujícím proti rozhodnutí finančního úřadu i v žalobě. Pokud by rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku zasahovalo majetkovou sféru daňového subjektu, pak by totéž muselo platit i pro rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, které je vždy časově předchází a věcně s ním souvisí. Pokud by tedy obě tato rozhodnutí zasahovala majetkovou sféru účastníka, pak by měla být bezpochyby napravitelná za použití opravných prostředků. Protože se jejich použitím sleduje náprava vadného stavu, musí tudíž mít možnost ji iniciovat jak příjemce rozhodnutí, tak pochopitelně i správní orgán. V případě každého rozhodnutí o hmotněprávní povinnosti daňového subjektu je správce daně schopen svoji předcházející mylnou správní úvahu napravit, a to za pomoci opravných prostředků v daňovém řízení. Možnost napravit předchozí mylnou správní úvahu však nepřichází v úvahu u rozhodnutí vydávaných podle ust. § 65 odst. 1 a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Proti rozhodnutí, jímž je v souladu s ust. § 65 odst. 1 citovaného zákona promíjen daňový nedoplatek, není připuštěno podání řádného či mimořádného opravného prostředku. Správce daně, pokud ve své úvaze dospěje k nesprávnému závěru, na jehož základě daňový nedoplatek promíne, a následně své pochybení zjistí, nemůže již toto pochybení jakkoli odstranit, neboť nelze použít mimořádné opravné prostředky, které je jinak možné aplikovat u jiných typů rozhodnutí v daňovém řízení. Zejména se jedná o přezkoumávání daňových rozhodnutí podle ust. § 55b zákona o správě daní a poplatků, neboť pro aplikaci tohoto mimořádného opravného prostředku není splněna podmínka, že vadným rozhodnutím byla stanovena daň v nesprávné výši. Rovněž nemohou být naplněny podmínky pro použití obnovy řízení podle ust. § 54 odst. 1 písm. a) až c) zákona o správě daní a poplatků. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, když o žalobě věcně rozhodoval, ač bylo namístě ji jako nepřípustnou odmítnout, neboť směřovala proti úkonu, kterým se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků může správce daně zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Splnění podmínek pro uplatnění tohoto ustanovení zjistí správce daně podle pomůcek.

Podle ust. § 65 odst. 2 citovaného zákona rozhodnutí správce daně o prominutí daňového nedoplatku platí jen potud, pokud trvají podmínky, za nichž bylo vydáno. Správce daně osvědčí pominutí podmínek rozhodnutím a současně stanoví lhůtu pro

zaplacení nedoplatku. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání, které má odkladný účinek.

V dané věci spočívá podle stěžovatele nesprávné posouzení právní otázky pouze v tom, že rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku vydané podle ust. § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, za předpokladu, že byl vyčerpán řádný opravný prostředek, je úkonem podléhajícím přezkumu ve správním soudnictví.

Východiskem pro posouzení toho, jaké úkony mají povahu úkonů podřaditelných režimu ochrany ve správním soudnictví, jsou zejména ustanovení § 2, § 4 a § 65 s. ř. s.

Podle ust. § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, zdůraznil „... neudržitelnost takové interpretace § 65 odst. 1 s. ř. s., která omezuje přístup k soudu tím, že striktně vyžaduje v každém jednotlivém případě hledání porušeného subjektivního hmotného práva, jakož i úkonu, který subjektivní hmotné právo založil, změnil, zrušil či závazně určil. Vyskytují se totiž poměrně zhusta situace, kdy se správní úkon dotýká právní sféry žalobce, a přesto žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Stejně tak nelze vždy žalobní legitimaci podmiňovat zkrácením na hmotných subjektivních právech: jednak se určitá rozhodnutí hmotněprávní sféry žalobce vůbec nedotýkají (a přesto jsou podrobena přezkumu – viz. i citovaná judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva), jednak je takový požadavek zpochybnitelný už z toho důvodu, že předmětem soudního řízení není hmotné právo žalobce, ale jím uplatněný procesní nárok. Ze všech těchto příčin nelze § 65 odst. 1 s. ř. s. vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce (srov. i uvedený Hoetzelův názor), tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu

založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře“.

Rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, jakož i rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku, se bezesporu právní sféry daňového subjektu dotýká. Účelem institutu prominutí daňového nedoplatku je po vymezenou dobu mírnit dopad placení daně na poplatníky, pokud by to jinak pro ně znamenalo zásadní, ve své podstatě existenční, ohrožení. Rozhoduje-li správce daně ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků o prominutí daňového nedoplatku, jedná se o uplatnění diskreční pravomoci správního orgánu. Kritéria pro uplatnění správního uvážení jsou v daném případě vymezena s ohledem na sociální, resp. ekonomickou, situaci daňového subjektu, který dluží daňový nedoplatek. Také následné rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku podle odst. 2 citovaného ustanovení je založeno na správním uvážení. I při tomto rozhodování totiž správce daně vychází z kritérií vymezených v ust. § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, popř. z podmínek, kterými je platnost rozhodnutí o prominutí ve smyslu odst. 3 citovaného ustanovení vázána, aplikuje je však s určitým časovým odstupem na aktuální situaci daňového subjektu. Situaci, kdy správce daně po určité době rozhodne o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku, je tedy nutno chápat jako de facto zrušení předchozího promíjejícího rozhodnutí. Zároveň se tímto rozhodnutím správce daně dotčený daňový subjekt dostává ze stavu „relativního bezpečí“, kdy je mu daňový nedoplatek „dočasně“ prominut, do situace, kdy je nucen předmětný nedoplatek ve lhůtě stanovené správcem daně splatit. Jedná se proto jednoznačně o zásah do právní sféry daňového subjektu, který legitimně očekává, že v případě, že se jeho finanční situace oproti době, kdy správce daně rozhodl o prominutí daňového nedoplatku, nezlepší, nebude ani nadále nucen tento nedoplatek uhradit. Postup a úvahy, kterými správce daně dospěl k závěru, že podmínky pro prominutí daňového nedoplatku u daňového subjektu pominuly, jsou pak přezkoumatelné nejen v řízení o odvolání, které výslovně připouští ust. § 65 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků in fine, ale i v řízení soudním.

Závěru o přezkoumatelnosti předmětných rozhodnutí ve správním soudnictví svědčí i ustálená judikatura, kdy v případě pochybností, zda ten či onen typ rozhodnutí lze podrobit soudnímu přezkumu, je zapotřebí jakékoli výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu. Jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 28/2005 - 89, a nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 393/2000).

Nejvyšší správní soud se dále v rámci stížního bodu zabýval otázkou, zda na posuzovaný případ lze aplikovat kompetenční výluky stanovenou v ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Za rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud označil např. rozhodnutí o ustanovení zástupce podle § 10 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Afs 86/2005 - 50) nebo rozhodnutí o nepovolení pořízení zvukového záznamu z průběhu ústního jednání (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2005, č. j. 1 Aps 2/2004 - 79). Takový charakter jak rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku, tak následné rozhodnutí o osvědčení pominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku

nemají. Od rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, se rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1, 2 zákona o správě daní a poplatků liší tím, že mají svůj materiální obsah. Správce daně je totiž v obou případech povinen podmínky stanovené v ust. § 65 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků zjišťovat, tj. provádět ve věci skutková zjištění, byť v podobě modifikované, a to podle pomůcek.

Námítka stěžovatele, že pokud správce daně dospěje při rozhodování o prominutí daňového nedoplatku k nesprávnému závěru, na jehož základě daňový nedoplatek promine, a následně své pochybení zjistí, nelze již toto pochybení jakkoli odstranit, je nedůvodná. Z případného pochybení správce daně při hodnocení podmínek pro prominutí daňového nedoplatku totiž nelze dovozovat negativní důsledky pro daňový subjekt, jemuž byl daňový nedoplatek prominut, a který tak legitimně očekává, že pokud se podmínky, za kterých mu byl nedoplatek prominut, nezmění (resp. pokud nedojde ke zlepšení jeho finanční situace), nebude po něm dlužná částka vymáhána. K otázce možnosti podání opravných prostředků proti rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005 - 45, ve kterém dospěl k závěru, že odvolání proti rozhodnutí, jímž je zcela vyhověno žádosti o prominutí daňového nedoplatku, je nepřipustné (je-li vyhověno, není proti čemu brojít). V případě nevyhovění žádosti o prominutí nedoplatku na dani správcem daně je však nutno užití opravného prostředku připustit.

Argumentace stěžovatele, že obdobné námitky, jaké může účastník uplatnit v řízení o prominutí daňového nedoplatku, lze užít i v řízení exekučním, je bezpředmětná. V daném případě přezkoumává soud řízení, ve kterém správce daně osvědčil prominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku. Pro posuzovanou věc je proto irelevantní, jaké námitky by daňový subjekt mohl uplatnit v případném řízení exekučním, ev. co namítal v řízení, ve kterém mu byla daňová povinnost stanovena. Není možné vyloučit, že daňový subjekt uplatní obdobné či stejné námitky ve více řízeních. Za předpokladu, že zákon daňovému subjektu takovou možnost dává, nelze tuto situaci považovat za nežádoucí.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o osvědčení prominutí podmínek pro prominutí daňového nedoplatku je rozhodnutím, které je v mezích, které zákon stanoví pro přezkum rozhodnutí založených na správním uvážení, přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Soud pak toto rozhodnutí přezkoumá zejména s ohledem na ust. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s., podle kterého musí soud pro nezákonnost napadené rozhodnutí zrušit i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil. Z tohoto ustanovení zároveň plyne, že soud u těchto správních rozhodnutí přezkoumává pouze, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním hodnocení skutkových zjištění (obdobně viz. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Úkolem soudu tedy není nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a

hledisek stanovených zákonem (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné poukázat na výše již citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, ve kterém zdejší soud uvedl, že „Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu“. V rozsudku ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 127/2005 - 65, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že „Samotná skutečnost, že zákon poskytuje správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení, totiž ještě nevylučuje možnost soudního přezkoumání takového rozhodnutí, naopak dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. správní soud v takovém případě zkoumá, zda správní orgán při rozhodování na základě správního uvážení nepřekročil jeho zákonem stanovené meze či správní uvážení nezneužil“. Obdobný názor na otázku soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů založených na správním uvážení pak zastává i právní nauka (viz. např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 617, nebo Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M. Správní řád soudní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, str. 154).

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud nepochybil, když napadená rozhodnutí stěžovatele věcně přezkoumal. Důvody, pro které krajský soud tato rozhodnutí zrušil, stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybil.

Z důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

Cihlářová

JUDr. Eliška

předsedkyně senátu